

ДЕНЬ ХУДОЖНИКА

— КОЖЕН ДЕНЬ!

Осінній день березами почавсь,
Різбить печаль свої деревороти...
Ліна Костенко

А у художників – знов свято, новий осінній вернісаж – принагідно – дворічний ювілей оновленого салону. Перша річниця салону «Зуза». Десятки виставок, зустрічей, круглі столи... Хочеться говорити багато і різного... Але ж, як і у поетеси Ліни Костенко – як один із контекстів її творчості – багато є розмов даремних, безпідставних, неадекватних вихвалень і нагород. Як і кожен професіонал своєї справи, художник щось робить і робить професійно. За мірило цінностей тут править те, що є творчістю, те, що формує людину. Процес цей є духовним.

Втім, так бути повинно. Адже у нашому бурхливому круговороті життя, де нерідко невеличкі спотикання призводять до великих катастроф, а потім – до розгрібання великої купи «брухту», аби прочистити шлях, бо – інакше не видно, куди йти... Є, правда, світлячки, які і в тому брухті світять, намагаються це робити скрізь і всюди, кожен – в силу власної спроможності, сили духу, міцності, а то й всупереч долі, обставинам, надтонкій душевній організації...

Саме з таких людей – ті художники, яких хочеться привітати теплою згадкою, – доля

яких вже за небокраєм, у світах позаземних – вічна їм пам'ять і гарні спогоди. Хотілося б і достатнього пошанування... Це наша слава-на землячка – скульптор Феодосія Марківна Бриж, живописці Віктор Шафранський і Валентин Колосов, художниця-текстильниця Алевтина Єлсукова, вчитель художньої школи Олександр Музичук, мистецтвознавець Анна Радич... Десь зовсім зникла талановитий педагог і художниця, викладачка в минулому тієї ж «художки» Лариса Семенівна Музичко... Всі вони – дуже різні. Відрізняються і їхні творчі доробки... Долі, одним словом, проте всі вони жили і твори-

ли в нашому краї, багато з них – серед нас і знані нами особисто. А роботи – не знані, не бачені, чекають – одні на оцінку і дослідження, а інші, крім того, на елементарне місцеположення.

Питання збереження спадщини тих, хто відійшов, і кращого з доробку нині суціль – питання ще одне – живе, пульсуюче, незакрите. Адже Рівне – місто, єдине з обласних центрів, яке не має художнього музею. Добре, що відкривається приватна мистецька галерея. Перша. Нарешті. З'являються поодинокі менеджери, які заявляють про себе і намагаються «перекинути мости» з тієї ж

Полтави, де існує декілька галерей, художній музей і творчі об'єднання незалежних художників. Звичайно, є питання до чиновників від культури (честь їм і хвала за допомогу в організації пленерів, проведення (вперше!) саме в нашому місті Асамблеї лауреатів Шевченківської Премії): що вами зроблено для того, щоб справа рушила з місця? Чи діє ще один рушійний момент: бажання самих художників, музейників, всіх діячів просвіти і культури міста зробити свій внесок у галерейну справу? Адже якщо не буде *поруху* – тема про три копійки на культуру буде мусуватися ще дуже довго...

Є ще така думка – сучасна епоха має дуже багато точок зору на мистецтво – тому й нема мистецтва. Так це чи ні – тема для великої дискусії. Все – в людях. В художниках. Є надія, що поки існує людство – існуватиме мистецтво. Про те, що в Рівному образотворче мистецтво іще живе, і не лише дихає, а й розвивається, говорить і ця виставка: є цікаві і нові роботи, як традиційні, так і особливі. Є відчуття нових вражень, адже позаду літо, пора творчих мандрівок і пленерів, які ще відізвучуть у майбутніх творчих проектах.

Чомусь не хочеться сьогодні сповзати до описовості – хай у глядачів виникнуть власні враження після побаченого. У мене вони добрі і обнадійливі. Ми маємо змогу зануритись у культурний пласт Трипілля і

Досягнена на підйомі
ступінь осяяння не пропадає.
Вона продовжує з нами жити,
навіть коли ми у калюжі...
Лесь Курбас

...У художника кожен день – день художника.

разом із Тетяною Лукашевич та Іванною Токар поміркувати над розгадкою таємниць, закодованих у знаках-символах наших пращурів. Посміятися разом із Сергієм Рудневим – такі вже вони, ці українські козаки... Новими здобутками поділилися скульптори Володимир Стасюк, Михайло Йорич, архітектори – родина Ткачуків, а також – живописець Іван Жилка...

Є на виставці вже відомі і легко вгадувані роботи інших художників...

Р.С. Чийось робіт саме на цій виставці немає. Втім, це не означає, що хтось із художників не любить свою роботу. Потрібні гроші художнику по тканині, та немає фарб. Він робить колаж. Із клептиків ситцю, льону, хутра, ниток, каміння, кістки. І ще один ресторан у Рівному отримує самотні інтер'єр. Кличуть «підмалювати» церкву – і живописець радо йде, багато не «мудрствуючи», бо усвідомлює важливість такої роботи. Лише оновити фарби, так би мовити, освіжити – у цьому випадку це є особлива «надпраця», де рукою з пензлем водить душа...

Кличуть художника-різьбяра по дереву зробити табуретку, – хай він її зробить. Хай зробить двері чи вікно. Адже заробляючи гроші таким чином, він все одно залишається художником. Поки йому не бракує серця.

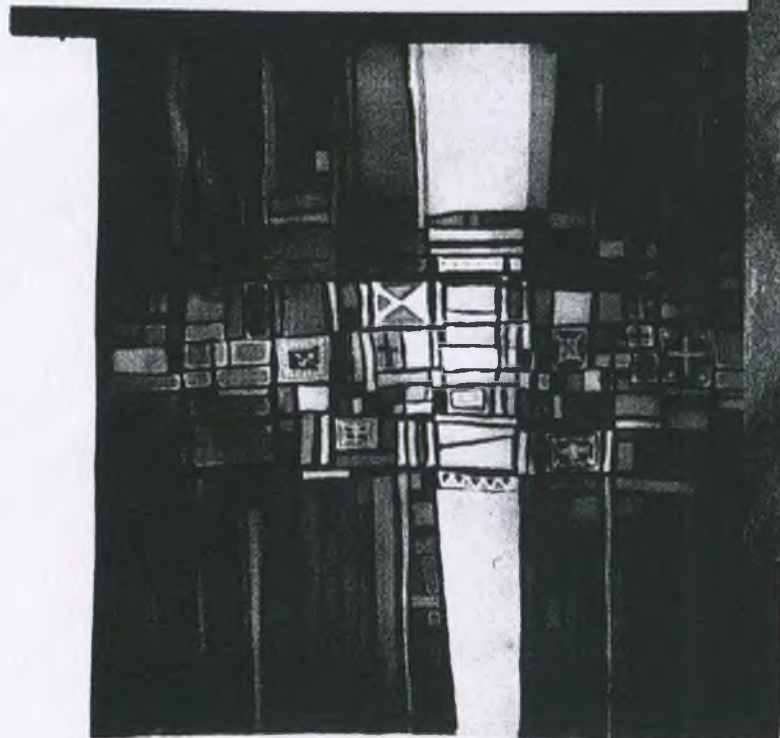
Це не мої слова. Так вже казали Майстри. Так вони жили.

VIP

МОЗАИКА

День художника

див. стор. 8-9

— **кожен день!**